

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278351392/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

„Ja, for vi er jo ikke født her, skønt det mange Gange undrer os. For vi må jo ret tænke os om, for at huske, der var en Gang en anden Verden end Øen — og derfor vil de jo ikke ret erkende os.“

Lange så ned for sig. „Særligt venlige var de ikke, Øens Folk“ . . . Ja mod de enkelte Fremmede, der, med Års Mellemrum, forvildede sig herover på et nysgerrigt Besøg, mod dem var de høflige og talende nok, men mod dem, der vilde blive, Øens Embedsmænd og disse to, som først nu, efter et halvt Århundredes Tjeneste på Øen kunde erkendes værdige til en Fattigunderstøttelse . . . Ellen havde nok Ret: så ensomt havde de levet.

„Fyrrester Horn, ham skulde de have kendt — men han var jo allerede gammel, da jeg kom. Om ham og hans Hustru, lille Madeleine fra Provence, og Jacobus Uz, den forfærdelige Historie, skal jeg fortælle Dem, for den er også Øens Historie, omend så helt anderledes end min og Lucie Camraths. Jo, jeg kender Øen og husker hvert Menneske på den gennem de sidste halvtredsindstyve År. Alligevel så underligt, nu at skulle bort . . . Men her, nu kommer vist Jomfru Camrath.“

Lange så op. Forbi Vestenruden kom hun, lille og højet, med Hænderne foldede foran Snipsjalet og Kurven over Armen. Øens Nationalhue med de stive, hvide Blonder stod hende højt om Panden. — Nu vilde hun snart få Ret til at bære den — som en Indfødt. . . .

Klinken klirrede, og hun trådte ind.

Det lille, magre og brune Ansigt, der i Modsætning til Clemens Beks sarte og barnehvide Hud var gennemkrydset af et Væv af Rynker og garvet af Øens hårde Blæst, blussede, da hun så Lægen.

Hun knixede forlegent i det ene Knæ og satte Kurven fra sig på Klappbordet.

En Gang en Storkøbmands Datter i Hyrdindedragt og Pandering og Bandolérsko — og nu —

„Hvordan går det, Jomfru Camrath? Godt at vi har Dem til at se efter vor Patient.“ smilte Erik Lange og undrede sig selv over, hvor han fik de Ord fra.

Hun så hurtigt op, to små, brune Øjne under de tynde Bryn.